

AUNQUE SEAMOS ISLAS

Cristina Rodríguez Paz, 2025

1713

ESTREA EN NUMAX: 09.04.2026 | V.O. | TP | 78 min

Unha foquista en crise profesional emprende unha viaxe até as últimas fareiras. O que comeza como unha busca externa desemboca nun relato interior onde o proceso de facer cinema cruza coas historias das fareiras.

«A complexidade do oficio resoa
cunha gran dignidade que só alguén
con moita sensibilidade e tenrura
podería ter feito»

María Cabal, PASEANDO A MISS CULTURA

Entrevista con Cristina Rodríguez Paz: «Non chegabas a ser directora de fotografía se non tiñas barba e levabas divorcios»

Por Chus Neira

En España, as mulleres non puideron opoñer a fareiras ata 1969 e en 1992 aprobouse o decreto de extinción do corpo, o que deixou tan só 26 fareiras na historia do país. Cristina Rodríguez Paz (Oviedo, 1975) estudou imaxe e son na Coruña e a súa vida quedou ligada durante trinta anos á industria como foquista, porque "non chegabas a ser directora de fotografía se non tiñas barba e levabas tres divorcios".

A luz que guiou o seu proxecto prendeu unha noite do verán balear cun viño na man, unha conversa cunha amiga, un fareiro que trouxo un cómic que editara o porto de Baleares e unha charla que non acaba nunca e que ao día seguinte non quedou nunha cousa duns viños e unha noite. Cristina Rodríguez descubriu que non había case nada sobre mulleres e que precisamente se estaba a facer un traballo con pioneiras como Margalida Frontera, fareira mallorquina.

Ese foi o punto de partida. Logo, a documentación, a localización das 26 mulleres que ocuparan eses postos, e un proxecto que virou do antropolóxico á procura da vida no faro a través das seis mulleres que cando filmou aínda estaban en activo en España. Hoxe só queda unha, Margarita Peralta, en Santo Cristóbal (La Gomera).

Así que *Aunque seamos islas* fala de habitar o faro, dun traballo mal pago onde as familias organizaban unha economía de subsistencia, moitas veces co home facéndose ao mar para pescar e a muller encargándose dos labores do faro. Cristina Rodríguez Paz, ao xeito de Agnès Varda, de Werner Herzog, de Pedro Costa, sae a buscar as fareiras nun momento vital preciso e esa peripecia vital e emocional tamén remata entrelazando coa ficción do documental.

O camiño ata chegar á estrea comercial en salas non foi doado. Para chegar a levantar a película fixéronlle falta, polo menos, unha curtametraxe e unha exposición. E agora haberá tamén un libro. En realidade son proxectos distintos, pero Cristina Rodríguez Paz admite que foron as exposicións o que, ao cabo, salvaron a película. Foi unha mestura de azar, necesidade e virtude. Ela necesitaba financiamento e tiña coñecementos enciclopédicos e demasiados materiais sobre fareiras. Institucións como o Museo Marítimo de Mallorca non podían dar diñeiro a unha película pero si pedirlle que organizase unha mostra. Así xurdiu o proxecto, con deseño propio, que despois estivo en Roses, en Menorca e en Xixón.

A Cristina Rodríguez Paz emocionalle ler os comentarios dos visitantes nas exposicións pero lamenta que unha película tamén rodada en Asturias, coa fareira de Peñas, María González Gerpe, non logrou un pulo en casa, fóra do porto de Xixón e do de Avilés. "Conseguín non arruinarme", conclúe. "Pero necesito que a cousas melloren para poder vivir deste tipo de cine. É unha aposta privada por comprometerme con aquilo que considero que me fai feliz".

Publicado en lne.es